

[Finansministeren.]

Jeg skal ikke gå i detaljer, men jeg vil gerne gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, som var inde på den samme tanke, at det, det gjaldt om, var, at særlig bankerne i højere grad kunne blive i stand til at finansiere industrien. Før jeg gør den bemærkning, vil jeg dog sige, at jeg er helt enig i de udtalelser, der er faldet under finanslovdebatten, at det gælder om at investere mere, og særlig gælder det om, at industrien investerer mere, hvori dog ikke ligger, at de andre erhverv ikke skal gøre det. Jeg er ikke helt så enig med dem, der vil fremstille det, som om Danmark bliver specielt hårdt stillet i markedsplanerne. Jeg tror, at alle lande får overgangsvanskeligheder. Måske får Danmark dem lidt større end andre lande — det kan man drøfte — men man behøver ikke at fremstille det, som om vi får de allerstørste vanskeligheder.

Men lad mig vende tilbage til spørgsmålet om, hvordan man kan sikre, at den opsparing, der foregår — hvad enten det sker over øget offentlig opsparing eller over privat opsparing — kan ledes hen imod industrien. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen mente, at en af måderne var, at man afbetalte gælden til nationalbanken, og det forudsatte, sagde det ærede medlem, at nationalbanken i højere grad kom til at virke som bankernes bank. Jeg har set, at det er udlagt som det modsatte af min opfattelse, der skulle være den, at nationalbanken skulle være statens bank. Der foreligger intet modsætningsforhold, og det tror jeg heller ikke at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen mener. Nationalbanken må selv tage stilling til, om den i højere grad vil virke som bankernes bank; og jeg må sige, at i betragtning af den pengepolitiske situation, vi kan komme i om et par år, ser jeg meget gerne, at dette finder sted. Men man må ikke tro, at problemet er løst hermed, for alle pengene vil ikke komme ind i nationalbanken; og har man nogen sikkerhed for, at det bestående banksystem vil virke som industriens finansier også ved oprettelse af nye industrier, nye foretagender? Det er her, jeg har mine store tvivl. Hertil kommer jo, at det ikke er ukendt, at det nuværende banksystem — det har handelsministeren også været inde

på; jeg kan sige det på en venlig måde — i høj grad interesserer sig for de bestående foretagender.

Et andet spørgsmål er så, om de penge, der kommer ind til kreditforeningerne ved obligationssalg, de penge, der kommer fra sparekasserne, i højere grad kunne ledes over til industrien; det er i denne forbindelse, jeg har ventileret den tanke, om man kunne få gennemført industrielle finansieringsinstitutter, der på den ene side kunne låne pengene på lang sigt og på den anden side udlåne pengene på noget kortere sigt, eventuelt på halvlång sigt, da det, som både industrien og landbruget trænger til, er lån, der ikke er alt for lange. Hertil kommer, at sådanne halvlange lån tilbagebetales hurtigere, og derigennem opstår der et vist incitament til større opsparing end den, vi har i dag.

Til slut nogle bemærkninger om den økonomiske situation i den kommende tid. Efter min gennemgang af de tre måder, hvorpå skatterne kan nedsættes, er konklusionen, at skatterne kan nedsættes efterhånden, hvis vi i fællig energisk vil gå ind for de tre punkter, jeg har nævnt, men at forudsætningen for, at dette kan ske, må være, at den fremtidige økonomiske situation arter sig på en sådan måde — og her tænker jeg på både ydre og indre begivenheder — at man ikke af andre grunde kan blive nødt til at drive en hård finanspolitik og sætte skatterne op. Det ville i og for sig være trist, om den økonomiske situation, hvis vi kom igennem med forholdsregler, der kunne sætte de 28 pct. ned til 27 eller 26 pct., derefter skulle arte sig sådan, at vi, enten af ydre eller indre grunde — og de ydre økonomiske faktorer behersker vi jo ikke — måtte sætte procenten op igen.

Jeg har forstået, at min gennemgang af fremtidsudsigterne i høj grad fik tilslutning fra flere af de ærede ordførere, og derfor behøver jeg ikke at gå så meget ind på dem. Derimod vil jeg gerne komme med en enkelt supplerende bemærkning vedrørende de indre faktorer.

I slutningen af min fremsættelsestale rettede jeg en opfordring til arbejdsmarkedets parter om under den kommende overenskomstssituation at søge at opnå balance mellem de socialt berettigede krav